

Herkesin bir Tinkerbelle'i var

Ellen Wittlinger'in Türkçedeki ikinci romanı "Elden Düşme", hayatın kısacık bir döneminden yansıyan bir büyüme öyküsü. Belki de hayatımızdaki "ilham perisi"ni bulmamızın niçin gerektiğini bize tekrar hatırlatacak, gencecik bir roman.

Hayatının en çetin ceviz zamanı, dediğiniz zaman hangisi? Hayata yeni başladığımız, dünyayı yeni yeni tanıdığımız; her şey yabancı gibi hissedip, savunmasız, güven ihtiyacıyla çırpanan bir kalbimizin olduğu çocukluğumuz mu? Hayatı tanıyıp bazı konularda isyan ettiğimiz, kalbimizin daha hızlı çarptığı, insanların bizi anlamadığını düşündüğümüz, ailemizin bizi şekillendirmeye çalıştığı, hatta bazen onların hayatını yaşamamızı istedikleri gençliğimiz mi? Yoksa hayatı ve insanları anlamaya çalıştığımız, hayatla uzlaşmaya başladığımız yaşlarımız mı?

Kenyon, henüz 16 yaşında

bir genç, ailesi-

nin tek çocuğu.

Öğretmen

anne ve babası,

emeklilik haya-

liyle büyük şe-

hir yaşamını

geride bırakma-

ya, Boston'dan

aynı sahilde

yaşayan Cape

Codda taşınmaya

karar veriyor.

Kenyon için bu,

büyük bir değişim, ama

kazanımları var: Kendine ait

bir kulübesi olacak ve onu çok

mutlu eden fotoğrafçılığa zaman ayıra-

bilecek. Hatta karanlık bir oda bile yarata-

bilecek kendine. Sil baştan bir kale kuruyor

Kenyon, bir dalganın ansızın gelip, bu kaleyi

yıkabileceğini bilmeden. Ve bir gün Razzle'la tanışıyor. Çöplükteki yararlı şeyleri bu-

lup, onları işine yarayacak insanlara, hatta

sanatçılara bazen para, bazen de hurda

karşılığı satan, cılız, kısacık saçlı, Kenyon'un

alıştığının çok çok dışında bir kız. Aynı za-

manda, tanışmayı hiç ummayacağı insan-

ların da rol aldığı bir öykünün "elden düş-

me" başkahramanı.

Kenyon'la Razzle'in birlikte geçirdikleri

zamana tanıklık ettiğimde, şunu düşünmekten alamadım kendimi: Birilerine, bir yerlere alışmak ne tuhaf. Zamanla 'bir eşya' haline geliyor insan. Farkında bile olmadan. Pamuk ipliğiyle birilerinin hayatına bağlanıyor. İpin, ne zaman kopacağını bilmeden.

Birbirimizi nasıl değiştirebildiğimizi, hayatlarımıza nasıl yön verebildiğimizi Wittlinger'in kaleminden okuyunca, yeni sorular canlandı zihnimde: Hepimiz bir diğerimizin elden düşme kahramanları değil miyiz? Hayal kırıklıklarımız, üzüntülerimiz, yaptığımız hatalar nasıl biri olacağımızın işaretleri değil mi? Kenyon'un hayatındaki gibi bizim de hikayemize birileri giriyor, zamanla hayatımızın bir parçası oluveriyor. Sanki bir yapbozun parçaları gibiyiz de, ne zaman dağılacığımızı bilmiyoruz.

Hayatın insana en zor gelen zamanı, kabul edelim ki yaşadığımız zamandır. Yaştan öte, yaşadığımız zamanın o anki trajedileridir bizi yeniden yıkan, yeniden ayağa kalkmamızı sağlayan. Tecrübelerse, çoğu zaman tek başına işe yaramaz.

Çünkü hayatta hiçbir şey tekrar etmiyor.

Razzle'i, Kenyon'da yol açtığı dönüşümü ve

onda uyandırdığı soruları düşününce, "ilham perisi nedir?" sorusu

daha sağlam bir cevap buldu bende. İlham perisi, aslında hayatımızdaki

insanlardır. Bazen farkında bile olmadıklarımız,

bazen yanı başımızda güven duyduğumuz, bazen de tutduğumuz herhangi bir şeydir. Hayatımızı kolaylaştırır ilham perisi, bizi milyonlarca insandan biri değil "o kişi" yapar. Tıpkı Küçük Prenses'in gülü gibi. "Bizi değerli kılan, birbimiz için harcadığımız emektir," der Tilkî.

İyisi mi Ellen Wittlinger'in romanı "Elden Düşme"yi okuyun ve sakın elinizden düşürmeyin. Bazen yok saydığınız Tinker Bell'in sizle yeniden konuştuğunu duyacaksınız.

Ayakkabılarınıza kaçan kumlar mı? Onlara sakın almayın.

Elden Düşme

Ellen Wittlinger,
Çev: Tuğçe Akyüz,
Güneşli Kitaplığı,
260 s.